

com veig el món

«Felicisme» és el nom que acostumo a donar a la meua filosofia o manera personal de veure el món i la vida. Una filosofia que no he pogut deixar de resumir en un llibre com aquest, on parlo precisament d'això: de la meua manera de fer i veure les coses.

Com el nom ja indica, la clau del felicisme és la felicitat. I és que la felicitat és l'únic motor, l'única raó de l'existència humana. Totes les accions de l'ésser humà estan motivades pel desig de ser feliç, ho sapiguem o no, i només mitjançant una existència feliç podem proporcionar felicitat als altres.

En conseqüència, és lògic que destinem tots els esforços de la nostra vida a trobar i mantenir aquesta felicitat: una felicitat plena, estable i permanent.

Perquè no totes les felicitats són iguals: existeixen felicitats puntuals i fràgils, però també felicitats sòlides i permanents. Per exemple, podem acceptar que el que sentim quan escoltem una música que ens agrada és felicitat. O quan ens mengem un pastís de xocolata. No obstant, es tracta de felicitats molt febles: si després ens truquen per dir-nos que ens acaben de fer fora de la feina, o que la nostra parella ens ha abandonat, la dèbil felicitat del pastís de xocolata s'evaporarà en qüestió de segons. I si aleshores resulta que no tenim cap altra font de felicitat més poderosa per amortir el cop, inevitablement caurem en una profunda infelicitat.

I com que no podem evitar que existeixin fonts o raons d'infelicitat en la nostra vida, si volem ser *sempre* feliços ens veurem obligats de forjar una felicitat sòlida, estable i de llarg termini, alhora que aprenem a relativitzar les fonts d'infelicitat.

En això consisteix precisament el felicisme: enfocar i viure la vida amb l'únic objectiu de ser permanentment feliç, alhora que fas feliços els altres. No es tracta en absolut de buscar una meta llunyana, ni de treballar durant vint anys per aconseguir una casa i un bon cotxe; es tracta de viure amb una actitud i una filosofia que ens permeti gaudir de la felicitat que s'amaga en cada instant, en cada segon, començant des d'ara mateix.

I el millor de tot és que el secret per aconseguir-ho és terriblement senzill: la clau consisteix a fer sempre allò que realment volem fer.

En llegir això que dic, molta gent pensarà que ja és el que fan. Que si no volguessin fer el que estan fent, aleshores no ho farien. Però, com tractaré d'explicar ara, en moltíssims casos això no és cert.

A veure. Totes les persones tenim el que podríem anomenar la nostra «autèntica voluntat», és a dir, allò que real i originalment volem fer. Quan comencem a tenir consciència de nosaltres mateixos, tots discernim perfectament el que volem a cada instant (encara que, sovint, el que volem canviï cada cinc minuts). Tots els nens saben quina és la seva autèntica voluntat, i molts joves també. Però desafortunadament, a mesura que anem creixent i fent-nos grans tendim a anar enterrant aquesta voluntat sota desenes d'obstacles invisibles: la sensatesa, el sentit comú, l'opinió dels altres o les tendències socials del moment, entre d'altres. Tots aquests obstacles contribueixen al fet que cada vegada siguem menys conscients del que realment volem, fins que al final acabem creient que volem o necessitem coses que originalment no ens feien cap falta: diners, una casa pròpia, un cotxe... però no em refereixo només a coses materials. També ens autoconvencem que necessitem coses immaterials que potser no ens feien cap falta: estabilitat, feina respectable, bona posició social, popularitat, èxit... i milers de coses més. Evidentment que són coses que ofereixen avantatges, però també presenten desavantatges. I tot i que normalment tendim a pressuposar que són coses bones i punt, i que tenir-les és indiscutiblement millor que no tenir-les... en la pràctica només mereixen la pena mentre els avantatges superin els desavantatges.

Tenir un bon cotxe té certs avantatges, però per què el vull si sóc perfectament feliç sense? Mereix la pena sacrificar-me, estudiar, treure'm el carnet,

treballar i estalviar... i tot per aconseguir un cotxe que pràcticament no incrementarà la meua felicitat? Francament, no.

El que intento dir amb això, és que tot és relatiu, i que no hi ha res que tingui cap valor si no va lligat a la felicitat.

Ser un metge respectat és millor que ser un malabarista ambulat? No necessàriament; si ser malabarista em fa més feliç que ser metge, aleshores per a mi és infinitament millor ser malabarista.

Aquesta idea, el concepte que hi ha coses que són «bones» independentment de la felicitat, està tan profundament arrelat en la nostra societat que no és estrany que no ens n'adonem (ni tampoc és estrany que hi hagi tanta gent infeliç en un país on podem tenir pràcticament tot el que vulguem). Però encara que no ho notem, ho tenim al davant cada dia: quan exigim a un fill intel·ligent que estudiï per treure bones notes (encara que a la pràctica no hi hagi cap diferència entre treure un 6 o un 9, com passa a l'ESO). O quan després, ara que ja ha tret bones notes, el fill ens diu que voldria ser pintor però nosaltres li diem que estudiï una bona carrera com ara arquitectura o dret o medicina, perquè ser pintor seria «desaprofitar les seves capacitats» i ell «pot aspirar a més que a pintar».

En aquests casos, i en molts d'altres, estem oblidant que no hi ha res que tingui cap valor si no aporta felicitat. Però a base de repetir-li el contrari, el nostre pintor acabarà estudiant medicina, i no només això: també aprendrà a no escoltar la seva autèntica voluntat, i fins i tot arribarà a creure que realment volia estudiar medicina. Arribarà a ser exactament el que els altres esperaven d'ell... però, tristament, mai arribarà a ser tan feliç com ho hauria estat si hagués après a fer cas de la seva autèntica voluntat.

Fins i tot si s'hagués fet pintor però hagués fracassat, hauria estat més feliç que estudiant medicina: perquè la felicitat no consisteix només a tenir menjar, una llar calentona, refugi i comoditat: també ens calen moltes més coses per ser feliç (o si no, totes les persones riques serien felices); ens cal relacionarnos amb altres persones, ens cal estimar i sentir-nos estimats... i ens cal llibertat. La llibertat de créixer, canviar i autorealitzar-nos espontàniament, és a dir, tal com nosaltres ho desitgem. I de seguir lliurement els nostres somnis, siguin els que siguin; de manera que, encara que en arribar a la meta les coses no surtin com nosaltres esperàvem, quan hi arribem ja hauréu recorregut tot el camí que ens hi ha portat, i estarem preparats per encaçar un nou somni que també ens farà feliços.

Espero que, després d'aquests exemples, hagi pogut transmetre una espurna del que significa plantejar-se la vida en base a la felicitat... i de per què fer-ho.

El felicisme no significa, en absolut, veure la vida sota una perspectiva egoista. Al contrari! La felicitat dels altres ens proporciona una enorme felicitat a nosaltres mateixos. I què és l'amor, sinó sentir la felicitat d'una altra persona com si fos la nostra pròpia?

El felicisme significa jutjar les coses només per la felicitat que ens aporten, a nosaltres i als altres, sense prejudicis ni valors aliens a la felicitat. Significa tenir una visió de la felicitat com a conjunt, entenent que per ser feliç i per fer feliços als altres cal ser lliure, estimar i viure la vida en base a la nostra idea de felicitat. Significa ser tolerant, perquè cadascú té la seva manera de ser feliç; significa ser únic, perquè tu tens la teua i la segueixes sense que t'importi el que pensin els altres; significa tenir la ment oberta a tot, perquè tot pot aportar felicitat; en definitiva, significa riure, parlar, pensar i viure la felicitat, perquè per això estem aquí. Per què si no?

I quan aconseguixes veure la vida sota aquesta perspectiva, t'adones que no hi ha raons per no ser feliç: facis el que facis, sempre estaràs fent exactament allò que vols fer. Potser això et porta a seguir un camí poc habitual en la vida (o potser no), però quina importància té? A aquestes alçades ja has entès que el «bé» i la felicitat no són una cosa estàtica, sinó una cosa canviant, en constant moviment

i tan diferent com persones diferents hi ha. La teva felicitat és a les teves mans, és teva i de ningú més... estàs segur que la vols desaprofitar?

Jo, com a mínim, vaig triar fa molt de temps que no volia. És per això que viatjo sol i sense diners, tot i tenir una cadira i tot i els suposats perills que tanta gent sembla trobar-hi. I sabeu què és el més curiós? Que si a mi avui em robessin tot el que tinc (com tants adults pronostiquen que tard o d'hora passarà), jo seguiria sent mil vegades més feliç que si m'hagués quedat a Catalunya.

I adonar-se d'això, i de tota la resta de coses que he intentat explicar en el meu llibre... això és el felicisme.